

ΕΤΟΣ Ε'.
ΑΡΙΘ. 53.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΙΟΣ 1872.

Τιμή ἑτησία, Ἀθηνῶν λ 50
" " Ἐπαρχιῶν " 60

ΕΝΘΥΜΟΥ ΤΟ ΚΕΛΥΦΟΣ (φλύδαν) σου.

Ἴδου τρία ὀρνίθια μόλις ἐξεληόντα τῶν ὠῶν των. Ἴδὲ πόσον σοδαρὺν εἶναι τὸ ἐν καὶ πόσον προσεκτικῶς κυττάζει τὸ ἄλλο! ὡς ἀκούωμεν τί τρέχει. Τὸ ὀρνίθιον μὲ τὸ ἐν ἄκρον τοῦ κελύφους ἔτι ἐπὶ τῆς βραχεώς του εὐθὺς ἀφ' οὗ ἐξῆλθε τοῦ κελύφους ἐστράφη καὶ ἐθεώρησε τὸ ἄλλο μέρος, τὸ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ μὲ ἀπορίαν του ἐξεφώνησε, «Παράξενον! Εἶναι δυνατὸν νὰ ἔζησα ἐγὼ ἐντός σου; Ἐξῆλθον τῷ ὄντι ἐγὼ ἀπὸ σοῦ;»

— «ὦ, μαλιστα, ἀδελφέ μου, εἶπε τὸ ἄλλο ὀρνίθιον, τὸ ὅτι ἴον φαίνεται ὡς νὰ ἐξεκολλήσῃ φιλόσοφος,—μαλιστα εἰς αὐτὴν ἔζηρες καὶ ἀπ' αὐτὴν ἐκθῆκες, ὅπως καὶ ἐγὼ ἀπὸ μίαν ἄλλην ἀπαράλλακτον ὡς τὴν ἰδικήν σου. Δύσκολον νὰ τὸ πιστεύσῃ τις, ἀλλ' ὅμως ἀληθές· ἐγὼ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν πρώτην μου κατοικίαν ἐν σοφίῃ. Ἐμπορῶ νὰ ζῶ εἰς ὠραῖον ὀρνιθῶνα, διὰ νὰ μεγαλώσω, ὅπως ἡ μήτηρ μας, ἥ νὰ γείνω βασιλεὺς ἐπάνω εἰς μίαν δωδεκάδα ὀρνιθῶν, ὅπως ὁ ἀξιότιμος πατὴρ μας, ἀλλ' ὅμως ποτὲ, οὐδέ-

ποτε θὰ ξεχάσω τὴν φλύδαν μου, ἥ θὰ αἰσχυνοῦμαι ποτὲ νὰ ἡμολογῶ τὴν καταγωγὴν μου.

Συχνάκις ταπεινοὶ ἄνθρωποι γίνονται μεγάλοι, ἀλλὰ εἶναι σπάνιον νὰ εὕρῃ τις ἄνθρωπον ἐνθυμούμενον τὴν ταπεινὴν του καταγωγὴν—τὰ ῥάκη μὲ τὰ ὅποια ἐνεδύετο καὶ τὸ σιληρὸν καὶ γυμνὸν ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξηπλοῦτο καὶ ἐκοιμᾶτο, ἥ τὸν μαῦρον καὶ ξηρὸν ἄρτον, τὸν ὅποιον ἔτρωγεν. Οἱ τοιοῦτοι χάινουσι πολλὸ ἐκ τῆς γλυκύτητος καὶ ὠφελείας, τὰς ὁποίας μία τοιαύτη ἐνθύμησις παρέχει εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ὅσοι δὲ εἰς τὴν λησμονησίαν ἐνόνουν καὶ τὴν ἀχαριστίαν πρὸς τοὺς γονεῖς των, οἱ τοιοῦτοι εἶναι ἀνάξιτοι τοῦ ὀνόματος τοῦ λογικοῦ ἀνθρώπου.

Ἐλπίζομεν ὅτι κανεὶς τῶν μικρῶν μας ἀναγνωστῶν δὲν θὰ μνηθῇ τὸ παράδειγμα τοῦ μικροῦ ὀρνιθίου.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ ΚΑΙ Η ΑΚΑΝΘΑ.

Ἡ μικρὰ Μαρία εἰς τὴν βίαν της νὰ συνάξῃ ἄνθη, ἐπλήρωσε τὴν χεῖρά της μὲ δάξιν ἄκανθαν. Τοῦτο τὴν ἔκαμε νὰ κλαίῃ ἐκ τοῦ πόνου κατὰ πρῶτον καὶ ἔπειτα νὰ φωνάζῃ μὲ θυμὸν λέγασα, «Πόσον ἐπεβόμουν νὰ μὴ ὑπῆρχον ἄκανθα εἰς τὸν κόσμον!»

«Καὶ ὅμως οἱ Σκῶτοι,—εἶπεν ἡ μήτηρ της,—ἔχουσι τὴν ἄκανθαν εἰς τόσῃ ὑπόληψιν, ὥστε τὴν θέτουσιν εἰς τὰ ἐθνικὰ των σήματα ἢ σύμβολα.»

«Εἶναι τὸ τελευταῖον ἄνθος, τὸ ὅποιον θὰ ἐσύναζον, εἶπεν ἡ Μαρία,—μοὶ φαίνεται δὲ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἠμποροῦν νὰ εὕρωσι πολλὰ καλλίτερον ἔμβλημα ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν χόρτων.»

«Ἀλλὰ ἡ ἄκανθα τοὺς ἔκαμε μίαν καλὴν ὑπηρεσίαν,—ἐπρόσθεσεν ἡ μήτηρ της,—ὥστε ἔμαθον νὰ τὴν ἐκτιμῶν πάρα πολύ. Ἰστορεῖται, ὅτι διὰ τὴν Δα- νοὶ εἰσέβαλαν εἰς τὴν Σκωτίαν, ἡτοιμάσθησαν νὰ